INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

- FOTBALUL E TOATĂ ADOLESCENȚA ȘI TINEREȚEA MEA
- AM EVITAT MUNCA DE ANTRENOR PENTRU CĂ NU POT ACCEPTA SĂ FIU LA DISCREȚIA UNOR NEOFIȚI
- PRINCIPALUL NEAJUNS AL FOTBALULUI NOSTRU ESTE DISCIPLINA FLUCTUANTĂ
- DUMITRU ȘI DINU SÎNT SINGURII NOȘTRI FOTBALIȘTI CARE POT JUCA ÎN ORICE COMPANIE
- DRUMUL CEL MAI SCURT ÎNTRE DOUĂ PUNCTE ESTE CEL PE CARE ÎL CUNOȘTI
- AM FOST FOTBALIST SUTĂ LA SUTĂ DOAR PATRU LUNI !

DOCTOR Traian GEORGESCU

ÎN FOTBAL, DISCIPLINA NU TREBUIE SĂ FIE DOAR O PROBLEMĂ DE CAMPANIE

„Interviul săptămînii" poposește astăzi în clinica chirurgicală a Institutului de medicină din Tg. Mureș, interlocutorul nostru este DR. TRAIAN GEORGESCU, șef de lucrări și medic primar. Pentru cei mai mulți dintre iubitorii fotbalului, dr. Traian Georgescu își păstrează tinerețea de fotbalist. Pînă nu de mult, el a fost conducătorul defensivei studenților clujeni.

În atmosfera boemă a „șepcilor roșii", dr. Traian Georgescu a fost oarecum o excepție. Spirit metodic și grav, el s-a angajat mai greu în dulcea beție a fotbalului, reușind să-și împartă viața cu o rigoare realmente științifică. Astăzi, dr. Traian Georgescu este un foarte apreciat medic, după ce a dat o lungă bătălie împotriva fantomei fotbalului. Dar despre această bătălie, în rîndurile care urmează...

●

— Ce a reprezentat fotbalul pentru dv., dr. Georgescu ?

— Fotbalul e toată adolescența și tinerețea mea. I-am dăruit 20 de ani. Am amintiri extraordinare. Revăd deseori tabăra de la Bistrița, unde se vorbea în termeni aproape exagerați despre juniorul Traian Georgescu. Îmi aduc aminte, la alcătuirea echipelor din tabără, lipsea odată un centru înaintaș în echipa noastră. Antrenorul Ghiuriță avea dificultăți la formarea echipei. Atunci, am sărit și am spus : „Joc eu !". Pînă să ieșim pe teren, ne-am dat seama că ne lipsește mai curînd interul dreapta. Antrenorul Ghiuriță a căzut din nou pe gînduri. Dar n-am așteptat prea mult și am strigat : „Joc eu !". Ghiuriță s-a uitat lung la mine și n-a spus nimic. Înainte de fluierul de începere, am descoperit că lipsește mijlocașul dreapta. Dintr-un exces de zel, am sărit din nou : „Joc eu !" De astă dată, antrenorul Ghiuriță s-a uitat crunt la mine și a spus: „Ascultă, băiete, dacă le știi pe toate, înseamnă că nu ești fotbalist !". Am tăcut și am jucat. Pînă la urmă am fost jucătorul preferat al antrenorului Ghiuriță. Ajunsese să spună că dacă mă voi dezvolta normal, postul de mijlocaș stînga al echipei României nu va mai avea probleme.

— Și de ce n-a fost să fie așa ?

— Pentru că „a fost să fie" ca mijlocașul Traian Georgescu să ajungă doctorul Georgescu.

— Dacă nu mă înșel, sînteți doctor în științe ?...

— „Așa a fost să fie". M-am retras din fotbal în ziua de 27 mai 1966. Am jucat un meci amical cu o echipă din R.D. Germană. Cu două zile în urmă, la 25 mai, trecusem ultimul examen de doctorat. Teza mi-am susținut-o în 1969.

— Subiectul ?

— E cam lung. Dar dacă doriți... „Contribuții la investigația radiochirurgicală a aortei abdominale și a ramurilor sale".

— Cum ați reușit să împăcați studiul cu fotbalul ?

— Nu e prea simplu, dar, dacă ești hotărît, se poate. Mi-aduc aminte, a trebuit să citesc, în vreo două nopți, o carte în limba rusă: „Pancreatita acută". A fost foarte greu. Deschideam dicționarul odată la patru, cinci cuvinte. Dar, cînd vrei, faci...

— Nu v-a tentat niciodată munca de antrenor ?

— Nu. În primul rînd pentru că am o profesiune căreia mă consacru în întregime. În al doilea rînd, chiar dacă n-aș fi fost medic, aș fi evitat munca de antrenor, pentru că e o muncă disprețuită. N-aș fi acceptat să fiu la chemarul oricărui neofit, și scandalul ar fi izbucnit imediat.

— Poate că ați fi putut deveni arbitru ?

— Fostul președinte al F.R.F., Gheorghe Popescu, mi-a propus cu insistență să devin arbitru. Dar, am refuzat.

— De ce ?

— Pentru că nu mi-ar fi făcut plăcere să fiu injurat, în gura mare, de orice neofit... În legătură cu asta, aș mai vrea să mai spun ceva. Există la noi în țară o mentalitate specială care pune semnul egalității între jucătorul de fotbal și ignoranță. Orice fotbalist, chiar dacă se realizează în viață, suferă de pe urma acestei mentalități. Îmi aduc aminte, cînd am avut de lucrat ceva cu profesorul Naftali, l-am auzit spunînd după cîteva zile de contact : „Eu n-aș fi crezut că un fotbalist poate fi atît de bine pregătit și... iartă-mă că ți-o spun, doctore Georgescu, atît de manierat". Complimentul mi-a făcut plăcere, dar, în același timp, am fost cuprins de un mare sentiment de tristețe. Să știi de la mine că un fotbalist, după ce-și încetează activitatea pe gazon, are nevoie de mulți ani de muncă dură pentru a scăpa de disprețul cu care este însoțit, de fapt.

— Care credeți că sînt problemele actuale ale fotbalului românesc ?

— Din cîte îmi dau seama, principalul neajuns este lipsa unei discipline ferme. Am înțeles foarte bine din măsurile care se iau (și care nu se iau !) că disciplina este la discreția momentului, a conjuncturii și a goanei după rezultat. Există în fotbalul nostru jucători cu nume sonore care se bucură la infinit de celebra lege Beranger, adică de legea aceea care îți permite să fii sancționat formal și să nu-ți ispășești pedeapsa. Atîta timp cît disciplina va fi o problemă de campanie, mai ales în perioadele în care nu te doare capul, fotbalul nostru nu va putea progresa. Eu sînt convins că disciplina (în viață și în joc) este principala sursă din care fotbalul nostru ar putea să tragă seve noi. Mi-e greu să dau nume, dar în concepția mea de om și de fost fotbalist există vreo doi, trei jucători pe care eu îi consider de pe acum, pentru mine, scoși din viața sportivă, adică inexistenți.

— Am auzit că ați rămas fidel fotbalului, cel puțin ca spectator. Cum îi apreciați pe jucătorii noștri de astăzi ? Ce raporturi stabiliți între ei și fotbaliștii din alte țări ?

— Nu voi spune lucruri noi. Cred că ceea ce ne deosebește categoric de jucătorii din alte țări este angajamentul fizic. După părerea mea, Dumitru și Dinu sînt singurii jucători români pe care i-aș putea trimite pe orice stadion din lume, în compania oricărui adversar sau coechipier. În rest, jocul e mult mai blînd și mai călduț. Ne place cîte o fentă, ne place cîte un sprint, și mai ales ne plac șmecheriile pe teren, ceea ce nu mai e de mult modern, mai ales cînd privești jocul unei echipe ca Ajax, care este, pentru mine cel puțin, cea mai bună echipă pe care am văzut-o vreodată.

— De ce credeți că este cea mai bună ?

— Pentru că are o omogenitate valorică greu de egalat. În acest angrenaj, oricît ai încerca, n-ai reuși să găsești jucători mai slabi. Fundașii laterali, care au nume mai puțin sonore — vei spune — își cunosc și ei meseria la perfecție. Dă-i voie să exprime această părere unui fotbalist care a terminat în linia defensivă.

— Ce părere aveți despre perspectivele echipei naționale ?

— Lotul e în general restrîns. Prea multe nume noi nu avem. Am auzit că se vorbește despre traversarea mai rapidă a mijlocului terenului. Ideea nu poate fi combătută, pentru că nu e rău să traversezi rapid mijlocul terenului. Pentru mine, însă, această problemă este mai puțin importantă. Totul e ca jocul să se iuțească în faza de finalizare. La urma urmelor, postulatul matematic drumul cel mai scurt între două puncte este linia dreaptă nu este valabil în fotbal, unde cîștigă teren varianta care spune că drumul cel mai scurt între două puncte este cel pe care-l cunoști. Din păcate, acolo, în faza de finalizare, avem jucători foarte, foarte modești. Cîți dintre ei se încumetă să spargă frontul unei apărări ? Cei mai mulți se prevalează de faptul că trebuie sprijiniți în permanență. În fotbal, însă, „vremea răniților" susținuți în cîrje a trecut de mult. Iată de ce cred că lucrul cel mai important pentru echipa națională este creșterea și încurajarea unui vîrf care să spargă. Noi, la „U", am avut un asemenea vîrf, păstrînd proporțiile, bineînțeles. Mihai Adam nu a fost un jucător de clasă mare, dar a avut o sete de gol care l-a trimis mereu spre poartă. Cred că perspectivele echipei naționale — și cînd spun perspective nu mă gîndesc pompieristic la jocul de mîine — sînt legate, de apariția unor vîrfuri de atac adevărate.

— Văd că vorbiți cu mult patos despre echipa națională. Nu vă pare rău că nu i-ați îmbrăcat niciodată tricoul ?

— Am fost deseori la un pas de tricou. Cam prin '54 urma să plec la Budapesta. Am fost reținut, însă, pentru meciul România B — Ungaria B de la București. Rezultatul? La Budapesta s-a pierdut cu 1—5. La București am avut satisfacția unei victorii: 2—1... În anul 1954, am fost selecționat în echipa națională pentru turneul din Scandinavia. Din păcate, cu două zile înainte de plecare, un confrate mai bătrîn întru Esculap mi-a pus un diagnostic greșit, care m-a lăsat acasă. A doua zi, însă, eram perfect bun de joc. Așa am ratat tricoul pe care l-am dorit atîta.

— Ce sfat ar da doctorul și fotbalistul Georgescu tinerilor noștri jucători ?

— Unul singur. Să fie convinși că au resurse mult mai mari decît cele pe care le dau la iveală. Și am să dau un exemplu. Cu mulți ani în urmă, un bun prieten al meu, scriitorul Al. Căprariu, din Cluj, m-a șicanat într-o seară: „Ascultă Traiane, tu nu ai de gînd să ajungi în lot ?" Tonul ironic al întrebării m-a cam enervat. Am pus imediat un rămășag că în decurs de patru luni voi ajunge în lotul mare. Timp de patru luni am dus, cu adevărat, viața unui fotbalist care urmărește un scop. La capătul celor patru luni — asta se întîmpla spre sfîrșitul lui 1950 — Al. Căprariu a plătit — cu multă generozitate, de altfel — rămășagul...

Ioan CHIRILĂ

PRIM PLAN

VIGU

Iosif Vigu, mijlocașul stînga al liderului, a început prin a fi stoper (la Oradea) ; curînd avea să devină fundaș la București, apoi mijlocaș, din nou fundaș (în echipa națională), pentru a reveni în mijlocul terenului, adică în zona în care joacă și astăzi.

Pentru foarte mulți, această promenadă infinită *a lui Vigu ar fi principala sursă a nerealizării lui ca jucător de mare performanță. E adevărat, Vigu a „prins" echipa națională în vreo două meciuri, dar calitățile lui i-ar fi dat dreptul la mai mult.*

Iosif Vigu este un jucător de travaliu imens, dublat de calitățile unui șuter de clasă. Dacă adăugăm înverșunarea cu care joacă pe teren, am putea trage concluzia că mijlocașul „stelar" are toate calitățile atît de necesare unuia dintre cele două „pistoane" ale echipei. Și totuși..

Motivul nerealizării plenare a lui Iosif Vigu ar fi, după cei

care-l cunosc în intimitate, o oarecare lipsă de orizont pe plan tactic. Un antrenor se exprima foarte plastic : „Vigu e capabil să alerge 30 m pentru a pasa la 2 m, cînd normal ar fi invers, pentru că mingea nu are o inimă și doi plămîni care să obosească".

Într-adevăr, sînt dese cazurile cînd Vigu se angajează în lungi incursiuni, urmărind parcă să zdrobească zidul apărării adverse. O dată ajuns, însă, în fața zidului, el pasează stereotip făcînd să dispară momentul de inspirație al jocului.

Aceasta ar fi explicația de subtilitate tehnică. Pentru cei obișnuiți să privească din mai multe puncte de vedere biografia unui jucător, am putea spune, totuși, că Vigu n-a prea avut șansa de a-și demonstra calitățile. Vreme de 5 ani el a fost barat în echipa națională de veșnica autoritate a lui Radu Nunweiller, pivotul tactic al fostei echipe.

În ultimul timp, Vigu sprintează cu și mai multă ardoare spre poarta adversă. Există în linia de mijloc a Stelei o puternică rivalitate. Stilul de joc Steaua acceptă doar doi mijlocași, iar Vigu are de înfruntat strălucirea unei stele de mărimea celei a lui Dumitru și ofensiva tinerească a lui Dumitriu IV

Vigu continuă bătălia ! El iubește fotbalul cu o dragoste sinceră, niciodată dezmințită. Cornel Drăgușin făcea cîndva portretul sentimental al lui Vigu : „În anul 1967, într-un turneu în Africa, l-am avut în lot pe Vigu. Am uitat cam tot ce s-a întîmplat în acel turneu. Un singur lucru nu pot uita : ori de cîte ori intram în camera de hotel a lui Vigu, îl vedeam lustruindu-și ghetele cu peria. Era un spectacol plin de semnificații".

I. CH.